

Sygn. akt VI Ka 420/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze G. H.

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 roku

sprawy **S. O. (1)** ur. (...) w J., s. R. i M. z domu C.

oskarżonego z art. 244 kk i art. 180a kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 5 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 232/17

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. O. (1) i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 420/17

UZASADNIENIE

S. O. (1) oskarżony został o to że:

1. w dniu 17 stycznia 2017 roku w J. woj. (...) przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem marki pojazdem marki (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 928/15 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat do dnia 20 listopada 2017 r.

tj. o czyn z art. 244 k.k.

2. w dniu 17 stycznia 2017 roku w J. woj. (...) przy ul. (...) na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) wbrew wydanej w stosunku do niego przez (...) (...) decyzji (...) z dnia 17 października 2016 r. o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...)

tj. o czyn z art. 180a k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 5 czerwca 2017 r. w sprawie II K 232/17:

I. uznał oskarżonego S. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie 1 i 2 części wstępnej wyroku przyjmując że stanowią one występki z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 zł. w tym opłatę w kwocie 120 zł.

Wyrok powyższy zaskarżył Prokurator Rejonowy w Jeleniej Górze zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia polegające na orzeczeniu przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wobec oskarżonego S. O. (1) za przypisany mu występki z art. 244 k.k. kary (4 miesięcy pozbawienia), a więc kary nieznannej ustawie;

II. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia polegające na nieprawidłowym opisie przypisanego oskarżonemu czynu a w szczególności uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 części wstępnej wyroku czynu w sytuacji gdy z opisu tego czynu wynika, iż dotyczy on występkę z art. 180a k.k. a nie przypisanego mu przestępstwa z art. 244 k.k. a stanowiącego w ocenie Sądu *lex specialis*;

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. w wypadku nieuwzględnienia zarzutu opisanego w punkcie 1 o uznanie oskarżonego S. O. (1) za winnego tego że w dniu 17 stycznia 2017 r. w J. woj. (...) przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem marki (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygnaturze akt II K 928/15 zakazowi prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat do dnia 20 listopada 2017 r. oraz wbrew wydanej w stosunku do niego przez (...) (...) decyzji nr (...) (...) z dnia 17 października 2016 roku o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) tj. czynu z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzenie mu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz utrzymanie w pozostałym zakresie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie była pozbawiona racji, w szczególności odnośnie zarzutu z pkt. II, co skutkowało uwzględnieniem wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Niezasadny jest zarzut z pkt I apelacji dotyczący obrazu art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Zawarcie w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku sformułowania, że oskarżonemu wymierzono „karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia” bez dodania słowa „wolności” należy rozpatrywać w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej a nie wymierzenia kary nieznannej ustawie, oczywistym jest bowiem że o karę pozbawienia wolności sądowi orzekającemu chodziło, żadna inna kara z wykazu kar z art. 32 k.k. nie zawiera w swej treści słowa „pozbawienie” (poza karami 25 lat i dożywotniego pozbawienia wolności w sposób oczywisty niemożliwymi do wymierzenia w niniejszej sprawie), pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozostawia również wątpliwości że Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu S. O. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie prostujące oczywistą omyłkę pisarską nie ingerowałoby w treść wyroku, nie kształtowałoby w sposób odmienny jego merytorycznej zawartości, a jedynie prostowało oczywistą omyłkę w nazwie kary. Okazało się to jednak bezprzedmiotowe bowiem wyrok podlegał uchyleniu z przyczyn wskazanych w zarzucie II apelacji.

Sąd I instancji wydając wyrok skazujący wbrew obowiązki wynikającemu z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie określił przypisanego oskarżonemu czynu, nie opisał go w części dyspozytywnej wyroku mimo że przypisany czyn miał być inny od czynów opisanych w akcie oskarżenia choćby z tego powodu że przyjęta została jedna kwalifikacja prawna z art. 244 k.k. Sąd I instancji uznał oskarżonego „za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów...” przyjmując jednocześnie że stanowią one jeden występki z art. 244 k.k. co już samo w sobie jest sprzecznością. Jeżeli intencją Sądu I instancji było ustalenie, że oskarżony popełnił jeden czyn a zbieg przepisów ustawy jest pozorny, ewidentnie powinien przypisany czyn (mający być połączeniem opisów dwóch czynów z części wstępnej) opisać w części

dyspozytywnej wyroku. Brak powyższego czyni wydany wyrok nieczytelny, wadliwym co uniemożliwia kontrolę instancyjną Sądowi Odwoławczemu a stronom zrozumienie treści rozstrzygnięcia. Zasada zawarta w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nakazuje zredagowanie wyroku w taki sposób aby z niego było widać nie tylko za jaki czyn sąd sądził oskarżonego, ale także za jaki go skazał. Czyn jako zdarzenie historyczne musi być sformułowany w sposób precyzyjny, bo odzwierciedlający istotne okoliczności zachowania się oskarżonego i nienasuający jakichkolwiek wątpliwości co do ram czasowych zdarzenia (zob.m.in. wyrok SN z 15.05.2001 r. V KKN 598/98 OSProk. i Pr.2001 nr 10 poz. 7; post.SN z 28.06.2007 r. II KK 101/07 OSNwSK 2007, nr 1 poz.1476 ; Kodeks postępowania karnego, Komentarz pod red. A.Sakowicza Wyd.C.H.Beck W-wa 2016 str.933).

Zadaniem Sądu I instancji jest wskazanie za jaki czyn skazał oskarżonego i jaka jest kwalifikacja prawna tego czynu, rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola prawidłowości rozstrzygnięcia, nie zaś naprawianie błędów Sądu niższego rzędu przy redagowaniu wyroku. Gdyby Sąd Odwoławczy podjął próbę zredagowania we własnym zakresie opisu przypisanego czynu, byłaby to jego ocena w istocie nie podlegająca zaskarżeniu, co czyniłoby fikcją zasadę postępowania dwuinstancyjnego. Ustalenie jaki czyn popełnił oskarżony i sporządzenie jego odpowiedniego opisu wymaga przeprowadzenia w całości przewodu sądowego. Wszystko powyższe przesądza o konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W tym stanie rzeczy Sad Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie a następnie wyda prawidłowy wyrok bacząc aby przy jego redakcji nie popełnić błędów o których mowa powyżej. Wydany wyrok Sad ten prawidłowo uzasadni zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.